

Dream Factory OSTRAVA

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2016

NEDĚLE 5. ČERVNA 2016

6

Petr Boháč: Vypravěč je mé vyznání síle ženskosti

Režisér a umělecký šéf skupiny Spitfire Company Petr Boháč je pravidelným hostem Dream Factory. Letos na festivalu představí hudebně-taneční projekt *Vypravěč*. V rozhovoru prozradil, jak a proč inscenace vznikla, co ho fascinuje na ženském světě a jaký je rozdíl mezi tělesným jazykem a řečí.

Můžete prozradit, jak vznikl projekt *Vypravěč*? Co stálo u jeho zrodu?

Cecile da Costa za mnou přišla a zeptala se, jestli s ní nechci udělat sólový projekt. Měla knižní předlohu (*Kámen trpělivosti* od Atiqa Rahimi), kterou chtěla zdivadelnit. Řekl jsem, že budu rád, když s ní budu

moci spolupracovat, ale že nechci dělat cizí příběh, nýbrž se pokusit zviditelnit intimní části jejího života. A Cecile souhlasila. Potom jsme rok připravovali koncept a další tři měsíce intenzivně zkoušeli.

Je to poměrně feminní inscenace. Proč se nejmenuje *Vypravěčka*?

Je to pouze můj osobní problém s tímto slovem. Připomíná mi to figuru Boženy Němcové – jednoduše mám vypravěčku spojenou s *Babičkou*. Přeci jen to naše vyprávění je jiné. A zároveň jsem tam schoval svou osobnost. I když jsem s Cecile o tom nikdy nemluvil, *Vypravěč* je z určité části moje vyprávění o životě a osudu Cecile da

Costa. Je to moje vyznání síle ženskosti. Ta síla je ukryta v narativu těla a podrobena náročné bolestivé zkoušce. Asi mě nikdy nepřestane fascinovat ženský svět: jeho záhyby, strategie přežití, různobarevné touhy, schopnosti nést břímě či vypořádat se s nepřízní osudu.

Projekt formálně a vlastně i tematicky navazuje na *One Step Before The Fall*. Plánujete vytvořit další díly tohoto cyklu?

Ten cyklus je vlastně vytvořen. Stačí ke dvěma zmíněným připočítat *Hlas Anne Frankové*. Tři ženské osudy, tři různé strategie vyprávění, tři odlišné touhy vypovědět, kdo jsem a především kým bych mohla být, kdybych byla

Po tripu následuje dojezd

Tak co vaše lebky, ještě jsou, či už nejsou? A jaké máte oči – barové, nebo mandlové? A co vaše abonentky do Moravskoslezského divadla, zůstaly celé, nebo jste je ve vzteku, že po vašem milovaném divadle jezdí sekvoje, roztrhali? A kolik buřtíků jste si opekli? A jdete dneska na Zoo, Vypravěče i Richarda? Ještě vás to nepustilo? Takže za rok zas? Inu, sami si sáhněte do svědomí, já už tu nebudu. Pro letošek je tohle poslední úvodník člověka, který nakonec dokázal tůknutím plastového kelímku o podlahu přerušit sobotní Třetí lež. Tímto záznamem v dějinách osmého ročníku festivalu Dream Factory Ostrava se s vámi loučím já, záznamem v srdcích čtenářů Snáře a pořadatelů festivalu pak zbytek redakce – Tereza Hýsková, Kateřina Málková a Lukáš Horký. A rovněž tak neviditelní, ale nepostradatelní Lenka Dombrovská a Ivan Motýl. A pochopitelně i ředitel festivalu Tomáš Suchánek. Všem na tomto místě patří můj obrovský dík za pomoc s přípravou a realizací Snáře z továrny, který tu s vámi ležel snad na každém představení a doplňoval ten trochu bláznivý a krásný ostravský týden, kdy jsme nevytáhli paty z divadla, a přesto procestovali svět přepestrý. Buďte zdraví, vy teatrofilové,

Váš
Dominik Melichar

svobodná. Ale možná tato konstelace příběhů ještě není dokončená. Až potkám další silnou ženu a ona mi umožní, abych díky jejímu příběhu vyprávěl ten svůj, nebudu váhat ani minutu. V této chvíli ovšem žádnou takovou ženskou osobnost ve své blízkosti nevidím.

Vypravěč i One Step Before The Fall jsou sólové projekty tanečnic s živým hudebním doprovodem. Čím je pro vás tvorba pouze s jednou tanečnicí tak fascinující?

Především kvůli možnosti vést intimní dialog. Nechat se inspirovat setkáním, které není rušeno ničím jiným. Pro mě to je intenzivní fokus na určené téma, v němž znějí pouze dva hlasy, můj a performerky. A také mě fascinuje nepoměr, kdy jeden jediný člověk vzdoruje obecenstvu, které čítá několik stovek jedinců. Nepochybuji, že je v tom rozměr určitého hrdinství, které mám rád. Sólové představení není tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát. Člověk musí být silnou osobností s velkou mírou pravdivosti a uvěřitelnosti. To si mnoho mladých performerů nebo herců neuvědomuje. Myslím si, že mládí a sóla k sobě nepatří. Mládí nemá tu potřebnou a nezbytnou nažitou zkušenost. Ale výjimky existují.

Na festivalu je zastoupená také dramaturgická linka Shakespeare 400, vy jste vytvořil politickou inscenaci Vladimír Macbeth, která vycházela z Macbetha. Necháte se i nadále inspirovat Shakespearerem?

Po zkušenostech s Macbethem jsem se rozhodl, že další shakespeareovské variace budou čistě mým textem. Našel jsem klíč k Hamletovi. Došel jsem k tomu, že mě znovu baví psát a že především toužím psát. Ne vždy tomu tak bylo. A předpokládám, že ne vždy tomu tak bude. Takže chci využít dobré vlny. Mám rozepsané dvě hry, jedna se prozatím jmenuje Homobible a druhá Hamlet a jeho dvojenek. Více si netroufám prozradit.

Vystudoval jste bohemistiku, proto mě velice zajímá používání slova ve vašich inscenacích. V čem se pro vás liší tvorba projektu tanečního či pohybového a inscenace, v níž převládají činoherní postupy?

To je komplikovaná otázka. Vždy se jedná o soubor jazykových prostředků, jen v jednom případě tvořím pomocí tělesného jazyka a v druhém pomocí slovních obrátů. Obě znakové soustavy mají svá specifika. Ale převládají společné archetypální obrazy. Já osobně chápám jazyk jako množinu znaků, díky kterým se mohu domluvit s druhým, díky kterým se mohu pokusit definovat, kdo jsem, a především které mi umožňují evokovat obrazy. A tato definice je platná jak pro tělesný jazyk, tak i pro řeč samotnou. Když pracuji s hercem, snažím se roztačit jeho tělo, a když pracuji s tanečником, snažím se, aby neztratil schopnost promluvit. Nejde o vnějškový pocit, že tanečník na jevišti mluví nebo že herec tančí. To je banální chápání syntézy. Nejdůležitější je, že, když mluvím, mé tělo není „mrtvé“, nebo že, když tančím, mé myšlení není němé.

Děkujeme za rozhovor
ptala se Lenka Dombrovská

PÁTÝ DEN – UŽ JE SNEM

Pane vrchní, tak bude to, nebo mám na vás zavolat Heideggera?! Já to udělám!
-dom-

Režisér Jan Frič je letošním králem Ostravy a přízrakem trampských osad. Vyhrál Válku a posbíral všechny Bobříky. Zná pár figlů, jak se kuchaj mozky a valej šrouby do hlavy.

Z reakcí divaček: „Ty vole, ty vole. Friky mi vodkrejvá svět.“
-ter-

Trávení volného času je zajímavý úkaz... Někdo má zahrádku, jiný třeba sport. Ve Válce brumláni od piva postoupí k otevřenému násilí. Pozvedněte korbele a do boje!!!
-kam-

Jakub Gottwald v roli bratrů, matky, babičky, služky, Zaječeho pysku a mnoha dalších roztomilých figurek jedné vesničky právě na pískovišti připravuje plán jak vraždit, zdrhnout a zůstat cynický.

Nakonec vše ale stejně skončí noisovým koncertem.
-dom-
Jakub Gottwald a jeho One Man Show na Vršku. Po představení mu bylo třeba spíš Koupelny.
-ter-

David Prachař (v popředí), Lucie Trmíková (v pozadí) a Alois Švehlík (nutno domyslet) v příběhu povídek Jana Čepa Dvojí domov / z Čepa. Senohlavy symbolizující návrat vzpomínek do rodné vsi, k otčině, jsou také hitem plážové sezony 2016/2017.
-dom-

„Někdy mám pocit, že necítím dost...“ David Prachař a Lucie Trmíková nesou svůj kříž v inscenaci Dvojí domov.
-ter-

Davida Prachaře bezpochyby pálí otázka, jak to, že je Lucie Trmíková tak skvělá. Osoba, herečka, žena.
-kam-

Medvědí transformace do formace Mastix.
-ter-

Až propotíme tričko po tričku, stejně všichni chcípeme na rýmičku.
-dom-

Mastix mastil jednu hitovku za druhou. Někdo tančil, někdo poslouchal. Evidentně umí herci z Klicperova divadla na jevišti spousta věcí. Co dalšího ukážou?!?
-kam-

Ostravské svědectví perníkového táty

Dr. Factory si vám dovoluje představit Romana Pechu, třiapadesátiletého pamětníka drogových počátků na Ostravsku, jenž má mezi tuzemskými narkomany pověst legendárního vaříče pervitinu. Patří ke druhé generaci výrobců této drogy, která se perník naučila vařit od jeho vynálezců, o nichž mimo jiné pojednává filmový dokument Piko z roku 2010. Pervitin Pecha vyráběl a konzumoval 15 let, do roku 1996. Nejprve v Havířově, později v Ostravě-Přívoze nebo v Českém Těšíně. Dr. Factory si přečetl knihu My ze stanice ZOO a na Pechu má jediný dotaz: „Jaká byla vaše setkání se smrtí?“

Roman Pecha: „Z těch lidí, s nimiž jsem na počátku osmdesátých let začal brát drogy, už skoro nikdo nežije. Sám jsem měl dvakrát zástavu srdce, jednou po opiu a jednou po léku v kombinaci s fenmetrazinem. Nic si nepamatuji, ty zástavy jsem ale přežil a dodnes se ptám, jak je to možné. Proč jsem přežil zrovna já? Smrt bere narkoman jako denní realitu, jako něco, s čím nic nenaděláš. Pořád někdo umírá. Na toho, kdo umřel, se chvíli vzpomínalo, a pak jsme si dali něco do žíly na jeho památku a frčelo se dál. Nikdo ale nepřemýšlel nad tím, že by drogy přestal brát jen proto, že mu umřel kamarád. To si nikdo nepřipouštěl.“

Každá droga působí na každého trochu jinak, i když v zásadě jsou účinky stejné drogy u většiny lidí dost podobné. Ale co o tom říct? Je ti dobře, to je jasné. Stavy na droze, to se ale fakt dost těžko popisuje. Nebo se to spíše nedá popsat vůbec. To je nějaká chvíle, která ti připadá jako zázrak. Proč by jinak lidi drogy brali a proč by pro ně kolikrát byli schopni udělat cokoli. Připadáš si úplně jiný než všichni ostatní lidé.“

Dr. Factory

neděle 5. června 2016 14:00 | Důl Hlubina - Vršek

Christiane F., Kai Hermann, Horst Rieck: **MY DĚTI ZE STANICE ZOO** / Činoherní studio

režie **Michal Skočovský** / hrají **Jan Jankovský, Veronika Soumarová, Jaroslav Achab Haidler, Lukáš Černocho, Linda Svobodová, Matúš Bukovčan, Václav Hanzl, Tereza Volánková**

Když na konci 70. let vyšla kniha *My děti ze stanice ZOO*, šokovala tehdy čtenáře autentickým příběhem patnáctileté Christiany F., která už ve dvanácti začala brát tvrdé drogy a živila se krádežemi a prostitucí. Knižní bestseller nic ze své naléhavosti neztratil ani dnes, a tak se jej ústečtí tvůrci rozhodli – jako určité memento – převést do divadelní podoby. Zachovali většinu zásadních témat i motivů a prostřednictvím Christiany i jejího staršího alter ega sledují osudy mladých narkomanů, kteří jsou bezradní vůči společnosti i sobě samým, a tak svůj bezcílný život naplňují pouze tvrdými drogami. Příběh o závislosti, samotě a dospívání chce svým naléhavým zpracováním záměrně nezatiženým intelektualizovanými výpověďmi oslovit a do divadla přitáhnout zejména mladé diváky.

neděle 5. června 2016 16:30 | Důl Hlubina - Koupelny

Petr Boháč, Miřenka Čechová: **VYPRAVĚČ** / Spitfire Company

režie, scénografie **Petr Boháč** / choreografie, interpretace **Cécile Da Costa**

Dojemný příběh o samotě, tužbách a intimitě je inspirován knihou *Kámen trpělivosti* francouzského spisovatele afghánského původu Atíka Rahímí. Vypráví o ženě, která se dokáže otevřít až ve chvíli, kdy její manžel upadne do kómatu. A teprve teď, když s ní kvůli svému stavu nemůže vést jakýkoliv dialog, žena říká, co v životě cítí a prožívá, vypráví o svých nejrůznějších tajemstvích a pohnutkách... Žánrově přesahující projekt namíchaný z ingrediencí tanečního divadla, experimentálního zpěvu a vizuálního konceptu je také osobní zpovědí francouzské performerky Cecile Da Costa, v jejímž extrémně fyzicky náročném hodinovém sóle můžeme „zaslechnout“ i nevyslovenou modlitbu za nenarozené, jež jsou součástí jejího osudu.

DNES / NEDĚLE 5. ČERVNA

14:00 Důl Hlubina – Vršek

My děti ze stanice Zoo

Činoherní studio

16:30 Důl Hlubina – Koupelny

Vypravěč

Spitfire Company

19:00 Dům kultury města Ostravy

Richard III.

Klicperovo divadlo

neděle 5. června 2016 19:00 | Dům kultury města Ostravy

William Shakespeare: **RICHARD III.** / Klicperovo divadlo

režie **David Drábek** / hrají **ZVÍŘATA – Jan Vápeník, Kamila Sedlářová, Maxime Mededa, Miroslav Zavičár, MUŽI – Tomáš Lněnička, Josef Čepelka, Pavlína Štorková, Jan Sklenář, Miroslav Zavičár, Matěj Anděl, Jan Bílek, David Smečka, Jakub Tvrdlík, Hynek Pech, Tomáš Lněnička, Petr Vrběcký, ŽENY – Filip Richtermoc, Hynek Pech, Lubor Novotný, Jan Sklenář, ČTENÁŘSKÝ DENÍK – Filip Richtermoc, Jakub Tvrdlík.**

Další pořádný zápas s klasikou, který za pomoci své režijní razance a radikálně osobitě autorské úpravy svede David Drábek tentokrát se slavným kolegou Alžbětincem a pod heslem „Království za koně!“. Jedna z nejostřejších Shakespearových her pojatá jako hýřivý politický kabaret s podtitulem „O bezmoci mocných!“ A bez soucitu, bez blankversu, zato s hrbem rostoucím jak houba po dešti. Navíc s herečkou (skvělá Pavlína Štorková) v titulní mužské roli mrzkého a potutelně se šklebícího padoucha. Chybět nebudou ani muži coby anglické královny, mniši zpívající na kuru skladby od Queen i Enyi, hostující afroamerický herec v úchvatné úloze Koně, ba ani část anglické fotbalové reprezentace či dvě malá vypečená princátka! Těšte se!

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2016. Neděle 5. června, číslo šesté. Šéfredaktor Dominik Melichar. Redakce: Tereza Hýsková, Kateřina Málková. Externí spolupráce Ivan Motýl. Fotografie: Lukáš Horký, Ondřej Durczak a archiv festivalu. Grafická úprava Lukáš Horký. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.